

הסנדלר הערום

מאגדות סיציליה.

היה היה פעם סנדלר בקטניה שבסיציליה, שלא הצליח לפרנס את משפחתו בעיר מגוריו והם כמעט ומתו מרעב. בסוף הוא אמר לאישתו "אין לנו ברירה. כך לא נוכל לחיות. מחר אלך לעיר מסקלוציה ואולי שם אמצא עבודה. והוא הלך למסקלוציה ועבר שם ברחובות וקרא "מי זקוק לתיקון נעליים?" ובאמת נפתח חלון אחד, אישה הוציאה את ראשה ונתנה לו זוג נעליים לתיקון. הוא התיישב על סף הבית והתחיל בעבודה. "כמה אני חייבת לך?" שאלה האישה כשגמר.

"לירה אחת".

"קח לירה ולך לשלום" והוא המשיך. לא לקח זמן רב ושוב נפתח חלון של בית והופיע ראש אישה "הנה לך זוג נעליים לתיקון" אמרה. ושוב הוא ישב על סף ביתה ותיקן נעליים. "מה מגיע לך?" שאלה

האישה השניה.

"שתי לירות" אמר.

"הנה שתי לירות ולך לשלום".

"טוב" חשב הסנדלר "אני באמת מצליח כאן. אך לא אחזור הביתה עד שלא אאסוף די כסף כדי לקנות לי חמור."

לכן נשאר עוד מספר ימים בעיר והמשיך בעבודה עד שהיו לו ארבע מטבעות זהב בארנקו. ואז הלך לשוק, בחר לו שם חמור חזק, עלה על גבו ויצא לדרך לביתו בקטניה.

כשעבר ביער ראה פתאום קבוצת שודדים שהלכו לקראתו. "וי לי" הוא חשב "הם בוודאי יקחו ממני את כל כספי שהרווחתי ואהיה עני כפי שהייתי קודם. מה לעשות?"

אך הוא היה איש נבון ומלא רעיונות ולכן לא אבד את עשתונותיו אלא הסתיר ארבע מטבעות תחת הרעמה העבה של חמורו. אז המשיך לקראתם. ואמנם השודדים תפסו אותו ולקחו את כל כספו שמצאו עליו.

"ידידי!" הוא קרא תוך יאוש "אני רק סנדלר עני

ומלבד החמור הזה לא נשאר לי כלום בעולם" ותוך כדי כך ניער את רמתו של החמור והמטבעות נפלו לארץ.

"מאין הזהב הזה?" שאלו השודדים.

"אבוי לי" ענה הסנדלר "גיליתם את סודי. זה חמור זהב והוא מספק לי את כל הכספים הדרושים לי." "מכור אותו לנו" אמרו השודדים "תקבל עבורו כל סכום שתדרוש."

תחילה הסנדלר נשבע שהוא לא יכול למכור את החמור בכל כסף שבעולם, אך בסוף הסכים לתת אותו לשודדים תמורת חמישים מטבעות זהב. "רק תזכרו" אמר עוד "אתם חייבים להתארגן כך שכל יום רק אחד מכם בתורו יטפל בחמור. אחרת תריבו ביניכם על הכסף."

במילים אלה הוא נפרד מהשודדים והמשיך בדרכו הביתה, כשהוא עוד עוצר בדרך כדי לאכול ארוחה טובה תמורת כספו וחדש. ובדרך הביתה גם קנה עוד כרם ענבים יפה.

בינתיים השודדים הגיעו למערה בה הם חיו, וראש השודדים הכריז שזכותו שלו היא שהחמור יעמוד

ביום ראשון ברשותו. חבריו הסכימו לכך והוא אמר לאשתו להניח מזרון באורוה. היא שאלה האם הוא יצא מדעתו והוא ענה בכעס "מה זה עניינך. עשי כפי שאמרתי ומחר אתן לך קצת מהאוצרות." מוקדם בבוקר התעורר ראש השודדים וחיפש באורוה, וכשלא מצא כל זהב הבין שהסנדלר רימה אותו.

"טוב" אמר לעצמו "נפלתי בפח אבל אדאג שגם האחרים לא יצאו מזה טוב ממני."

כשחבריו הגיעו ושאלו אותו כמה כסף אסף בלילה ענה "הו, חבריי, אילו רק ידעתם. אבל לא אספר כלום עד שכל אחד מכם יקבל את התמורה שלו." זה אחרי זה לקחו השודדים את החמור וכמובן שלא מצאו כל זהב, אך התביישו לספר דבר זה לזה. ורק בסוף הודו לעצמם שהסנדלר הצליח לרצות אותם ויצאו לדרך כדי לענישו.

הסנדלר ראה אותם בדרך ומיד חיפש דרך איך להתגונן לפניהם. הוא אמר לאישתו "קחי שלפוחית של חזיר, מלאי אותה בדם ותלי על צווארך. כשיבואו השודדים אומר לך לתת להם את הכסף

ביקשה שנמתין קצת".

"אולי באמת התרגזתי יותר מדי" ענה הסנדלר
"אבל מיד נתקן זאת." הוא לקח גיטרה לידו
והתחיל לנגן. עם השמע הנגינה האישה התיישבה
על הארץ וכשהוא המשיך לנגן התחילה לרקוד.
השודדים הביטו בפיות פעורים ובסוף ראש
השודדים אמר, חביבי, שמור את חמישים
המטבעות שלך אך אמור מה תרצה כדי למכור לנו
את הגיטרה הנפלאה הזו?"

"או, זו לא אוכל למכור לכם" ענה הסנדלר "זו לא
הפעם הראשונה שאני כועס על אישתי ודוקר
אותה, ואם לא תהיה לי הגיטרה איך אוכל להביא
אותה לחיים בפעם נוספת?"

אבל השודדים התפלאו מאוד מהגיטרה ולא רצו
לוותר עד שבסוף הסכים לקחת מאה מטבעות זהב
עבורה.

מרוצים ביותר השודדים חזרו למערה שלהם ביער
ורצו מאוד לנסות את כוחה המופלא של הגיטרה.
אך ראש השודדים החליט שמגיע לו התור הראשון.
הוא מיד קרא לאישתו ושאל "מה בישלת היום

שקיבלתי עבור החמור, אבל את תתנגדי בצעקות.
ואז אתקע את סכיני בשלפוחית. אז הדם ישפך,
את תפלי על הארץ כמו מתה ותקומי רק כשאתחיל
לנגן בגיטרה שלי."

האישה הכינה מהר את שלפוחית הדם והייתה
מוכנה כבר כשהשודדים הגיעו. הם באו בצעקות
רמות, קיללו את הסנדלר על כך שרימה אותם
ודרשו את כספם בחזרה.

"החיה כנראה אבדה את כוחה כשבעליה התחלפו"
ניסה לתרץ הסנדלר "אך לא נריב על כך. תקבלו
מיד את הכסף שלכם. איטי" הוא קרא לאישתו "לכי
מיד למעלה, תביאי כסף ותני אותו לאדונים
האלה."

"לא עכשיו" היא ענתה "אני מכינה עכשיו דגים
לארוחה והם יתקלקלו אם אעזוב אותם כך."
"לכי מיד! עזבי את הכל!" צעק הסנדלר כאילו
בכעס רב וכשהיא לא שמעה בקולו שלף סכין ותקע
אותו תחת צווארה. דם רב ניתז והיא נפלה לארץ
כמו מתה.

"מה עשית?" שאלו השודדים נבוכים "היא הרי רק

לארוחת ערב?" "אטריות" היא ענתה.
"מדוע לא בישלת דגים?" צעק עליה ודקר אותה
בצווארה עד שנפלה מתה.
מאחר שהוא ראה בכך רק ניסוי ולא כעס כלל על
אישתו, לקח מיד את הגיטרה והתחיל לנגן אך
האישה המתה לא זזה.
"הו! סנדלר נבזה! הו! רמאי מצורע! פעמיים כבר
רימית אותי, אך הפעם לא אוותר. סופך קרוב!" הוא
קילל ורגז אך הדבר לו עזר לו ואישתו נשארה
מתה.
אך מרוב כעס הוא החליט להטעות גם את חבריו
השודדים וכשלמחרת בא אחד מהם אליו ושאל איך
פועלת הגיטרה ענה "הו, נפלא. דקרתי את אישתי
ואז החלטתי לחזור בי והיא היום טובה כמו תמיד."
"באמת? אז הערב אני אנסה זאת בעצמי."
מובן שכל זה נמשך כמו קודם עד שכל השודדים
הרגו את נשותיהם ואז גילו זה לזה בלחש את
הסוד ובסוף נשבעו להתנקם בסנדלר.
הסנדלר היה ער וציפה לבואם וכשרק ראה אותם
אמר לאישתו "איטה, כשיבואו השודדים וישאלו עלי

הגידי להם כי אני בכרם. ואז אמרי לכלב לקרוא לי
וגרשי אותו מהבית."
אחרי שנתן לה את ההוראה יצא מדלת אחורית
והסתתר אחרי חבית. כעבור כמה דקות הגיעו
השודדים ודרשו לראות את הסנדלר.
"אדונים נכבדים, הוא נמצא בכרם, אבל אני שולחת
את כלבנו לקרוא לו מיד." ולכלב צעקה "לך מהר
לכרם ותגיד לבעלך כי באו אנשים שרוצים לדבר
אתך. רוץ מהר!" והוציאה את הכלב החוצה.
"האם את מאמינה שהוא יקרא לבעליך?" שאלו
השודדים.
"הו, כן. הוא מבין הכל ותמיד מעביר כל מסר."
אזי יצא הסנדלר מאחורי הבית ואמר "בוקר טוב
אדונים. הכלב אמר לי כי הנכם רוצים לדבר אתי."
"כן" אמרו "באנו לדבר אתך בעניין הגיטרה. הרגנו
את נשותינו וניגנו, אבל אף אחת מהן לא קמה
לתחייה."
"כנראה לא ניגנתם כמו שצריך" ענה הסנדלר "זו
אשמתכם."
"אבל אנו מוכנים לשכוח מכל זה" אמרו השודדים

"אם רק תמכור לנו את הכלב שלך."
"לא, זה לא יתכן. לא אוכל להסתדר בלעדיו!"
אבל השודדים הציעו לו הרבה כסף ובסוף הסכים לתת להם את הכלב. הם חזרו למערתם עם הכלב ושוב ראש השודדים החליט להיות ראשון ולנסות את הרכישה החדשה. הוא קרא לבתו ואמר לה "אני הולך עכשיו לפונדק. אם מישהו יחפש אותי שחררי את הכלב ואמרי לו לקרוא לי משם."
כעבור שעה בא מישהו וחיפש את האיש והיא שחררה את הכלב ואמרה לו לקרוא לבעליו מהפונדק. אלא שהכלב מיד חזר לביתו של הסנדלר.
כשהשודד חזר הביתה ולא מצא את הכלב חשב "הוא בוודאי חזר לבעליו הקודם" ולמרות שהיה כבר לילה יצא לדרך להחזיר אותו אליו.
"הי, הסנדלר! האם הכלב חזר אליך?"
"כן, הוא כל כך קשור אלי. ייקח זמן עד שיתרגל לחיות אצלכם. וכך השודד הראשי חזר לביתו עם הכלב ולמחרת מסר אותו לבא בתור ושוב הכלב חזר אל הסנדלר וכך גם אם השודדים האחרים.

בסוף נמאס להם הדבר ובכעס רב חזרו לבית הסנדלר, בלי לדבר הרבה תפסו אותו, הכניסו לשק והחליטו לזרוק אותו לאגם. הסנדלר ישב בשק בשקט, בלי להוציא הגה.
היום היה חם מאוד והשק שסחבו כבד, וכשעברו ליד פונדק החליטו לנוח קצת. הם השאירו את השק ליד הדרך ונכנסו פנימה לשתות בירה.
כעבור זמן עבר בדרך רועה עם עדר חזירים גדול. כשהסנדלר שמע את נחירת החזירים התחיל לצעוק "לא רוצה! לא רוצה! לא אסכים בשום אופן!"
"מה אינך רוצה?" שאל הרועה. והסנדלר ענה מתוך השק "רוצים לחתן אותי עם בת המלך, ואני לא רוצה אותה!"
"איזה טיפש אתה!" קרא הרועה "אילו רק אמרו לי לעשות כך, הייתי מסכים ברצון."
"אז בוא ותחליף אותי" ענה הסנדלר הערום "שחרר אותי מכאן וכנס לשק במקומי."
רועה החזירים פתח את השק ונכנס בו במקום הסנדלר וזה הלך בדרך שמח תוך שריקת מנגינה עליזה.

השודדים, אחרי שהרוו את צימאונם יצאו מהפונדק, לקחו את השק, הביאו לאגם והשליכו אותו למים. השק צלל מיד למטה. אך כשהתחילו לחזור מהאגם פגשו את הסנדלר עם עדר החזירים בדרך. הם לא הבינו איך הוא הצליח לחמוק מהמים אך הוא קרא לקראתם "הו! אילו רק ידעתם כמה חזירים חיים שם בתחתית האגם. וככל שיורדים עמוק יותר כך רואים חזירים יפים ושמנים יותר. הנה הוצאתי את אלה ועוד מעט אחזור כדי לקחת אחרים."

"ויש עוד הרבה?" שאלו.

"יותר מאשר תוכלו לספור" ענה הסנדלר "תכף

אראה לכם מה לעשות."

הוא הוביל את השודדים לגדת האגם. "עכשיו" אמר "אתם צריכים לרדת לעומק. לכן צריך כל אחד מכם לקשור לו אבן לצווארו כדי לרדת כמה שיותר עמוק, שם איפה החזירים הטובים רועים."

השודדים עשו כך, קשרו אבנים לצוואריהם וקפצו לאגם. הם טבעו מיד והסנדלר חזר הביתה עם עדר החזירים שלו וחי עם אישתו בעושר ואושר עד סוף ימיו.